

des lovlige Eiendom, saa ser jeg ikke, at selv et Ægtefælsbrud fra hendes Side er nogen guldig Grund til at plyndre hende for hendes Formue. Men dertil kommer det, at det er overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at komme tilbunds i en Undersøgelse af, hvem der har Skylden. Hvis Sagen stiller sig saaledes, at Manden kan beholde Konens Formue, naar det er hende og ikke ham, der forlader det fælles Hjem, har Manden hundrede Midler til at sørge for, at det bliver hende, saa kan Forholdet praktisk og faktisk meget lei stille sig saaledes, at den hele Skyld i Birkeligheden hviler paa Manden, men at han i Kraft af sin overlegne Stilling ikke smider hende ned ad Trapperne, men bringer det til, at hun selv tager sin Vadsæt og gaar. Det er let at se, at enhver nogenlunde fornuftig Mand uden nogen- somhelst Vanskelighed vil kunne sørge for at arrangere det saaledes, at han kan sidde og beholde hele Konens Formue; men jeg ser ikke, hvorpaa et saadant Resultat skulde kunne grundes og støttes. Det forekommer mig at være fuldkommen Uret. Paa det Punkt vil jeg grumme gjerne ønske, at det ved en Forhandling med den høitærede Justitsminister kunde lykkes at komme ud over Vanskelighederne. Jeg skal saa være meget tilbøielig til at tage »boskilnad« med ogsaa under Ægtefæbet, det volder ikke mig nogen- somhelst Betænkelighed. Naar jeg har undladt det, er det nærmest, fordi jeg har havt den Tro, at man lettere vilde kunne gennemføre § 3, naar man indskrænkede den, som jeg har gjort. Jeg har havt den Anskuelse, at man i Almindelighed vilde være tilbøielig til at være Betænkelig mod enhver Indgriben i Ægtefæbet, saalænge det faktisk bestaar, medens jeg har antaget, at man muligvis kunde komme til den Ændring, jeg har foreslaaet, naar det Væsentlige i Ægtefæbet forveien var brudt, naar Ægtefællerne med andre Ord vare gaaede fra hinanden. Jeg har tænkt mig, at man vilde sige: Naar der allerede er bleven Skandale, lad os saa faae Forholdet ordnet, medens man derimod vilde være betænkelig ved ethvert Forslag, der kunde gaa i Retning af at fremme Skandalen og opmuntre til Ægtefæbets faktiske Opløsning. Sætter den høitærede Justitsminister imidlertid Pris paa at faae »boskilnad« ind, medens Ægtefæbet bestaar, har jeg ikke det Allermindste derimod. Jeg har ikke i mit Forslag optaget Noget om Børnene, men der er heller ikke Spor af Grund til at optage Noget om Børnene i denne Sammenhæng; hele dette Spørgsmaal ligger udenfor mit Ændringsforslag; Forholdet til Børnene bliver det samme, hvad enten Forslaget vedtages eller ikke. Den høitærede Justitsminister udtalte sig, som om det havde været min Opfattelse, naar jeg ikke tog »boskilnad« med, medens Ægtefæbet bestaar, at jeg undervurderede Betydningen af, at Ægtefæbet saaledes faktisk blev ved at bestaa. Det er slet ikke min Mening; tværtimod har jeg netop stillet

mig, som jeg har gjort, for at lade Ægtefæbet bestaa, saalænge der er nogen Mulighed for, at det kan bestaa, idet jeg først har villet gribe ind, naar Ægtefællerne ere gaaede fra hinanden. Det var de Bemærkninger, jeg havde til § 3. Jeg har slet ikke været blind for, at denne Regel i en vis Retning gaar noget videre, end det er anerkendt for rigtigt andre Steder navnlig i den svenske Lovgivning; men paa den anden Side har jeg ment, at den mulig kunde lade sig gennemføre, naar jeg saa til Gjengæld begrænsede Reglen til det Tilfælde, at Ægtefæbet faktisk er opløst. Den høitærede Justitsminister mente, at § 1 var overflødig. Jeg har ogsaa udtalt nogen Tvivl om, hvorvidt det kunde være nødvendigt at faae en saadan Paragraf. At den i Birkeligheden er overflødig, tror jeg ikke; selv om det forholder sig, som den høitærede Justitsminister siger, at man nuildags kan slutte en Ægtepagt med det Indhold, at der for Æstruen betinges Raadighed over hendes Ærformue, er det ikke ligegyldigt, om dette udtrykkelig skal betinges, eller det følger af sig selv. Der er praktisk ikke ringe Forskiel derpaa. Der er ikke saa ringe Forskiel paa, om det, naar en Ægtepagt skal slutes, er nødvendigt for Konen eller den, der handler paa hendes Side, at faae udtrykkelig optaget i den, at hun har Ret over sin Ærformue. Jeg tror, at denne Raadighed vil i Praxis meget hyppigere blive hende tildel, naar den følger ganske simpelt af, at der er Ærformue. Dernæst vil det sikkert nok faae ikke ringe praktisk Betydning, naar det skulde blive til Lov, som det har glædet mig, at den høitærede Minister er enig i, at Ægtepagter kunne slutes uden kongelig Konfirmation. Jeg tror nemlig, at den høitærede Minister vil give mig Ret i, at det i alt Fald er langt tvivlsommere, om en Ægtepagt, der giver Konen Myndighed til at raade over Ærformuen, kan slutes uden Konfirmation, end nu, hvor vi have Konfirmation. Jeg tror, at naar den nu kan slutes, saa maa man søge Begrundelsen deri, at Konfirmationen giver en offentlig Stadfæstelse til Ægtepagten paa dette Punkt. Jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt vi uden Konfirmation kunne komme til samme Resultat. Som sagt, dersom vi i de Tilfælde, hvor Ægtepagter indgaaes, kunde komme til at slutte dem uden Konfirmation, tror jeg, at det vilde være et stort praktisk Fremstrid. Jeg tror, at den høitærede Minister har fuldstændig Ret i, hvad jeg heller ikke har overjet, at i saa Tilfælde burde man have Bestemmelse om Ænglæsning og Bestemmelse om, hvorledes Ægtepagten skal afflutes. Jeg betvivler noget, om det skulde være nødvendigt at afflutte den for Notarius, man kunde vel slaa sig til Ro med, hvad den svenske Lov har bestemt; to Vidners Overværelse vilde vistnok være tilstrækkelig. Dersom Ægtefolk skulle gaa til en Ænglæds-person, bliver det allerede grumme vanskeligt at faae givet Ægtepagter nogen praktisk Anvendelse. Jeg har